

Enslev havde vendt sig imod hende med et hvast Blik. Han holdt begge sine Ørneklør om Stokkens Haandtag. Saadan sad han længe uden at sige noget, mens et dybt Mørke lagde sig over hans Ansigt.

„Vi Mennesker har en kort Hukommelse. Fortiden ligger altid for os i en falsk Belysning. Derfor miskender vi Øjeblikket. Det kan maaske være en Lykke for den enkelte, at vi har saa let ved at glemme svundne Lidelser og fornægte Savnene, naar de først er stillet. For Samfundet, for Menneskeheden er det en uhyre Ulykke. En Politiker har derfor først og fremmest den Opgave at være sit Folks altid vaagne Hukommelse, og det er paa det Punkt, at Tyrstrup allermest forsynder sig. Vor Tids unge har faaet Friheden i Vuggegave. Af den Grund anses den for en selvfølgelig og ufortabelig Ting. De begriber ikke engang, at der kan være noget at vogte. Og i et saadant Øjeblik lister Tyrstrup den ene præsteklædte Forræder efter den anden ind i repræsentative Stillinger. Udleverer Vaaben til vor argeste Fjende! ... Skulde jeg bebrejde mig noget i mit politiske Liv, saa var det først og fremmest det, at jeg ikke langt tidligere har forstaaet Nødvendigheden af et afgørende Nappetag med Kirken. Jeg trøstede mig med, at det skulde lykkes os at udsulte den umættelige Snylter, der har tæret paa Folkets Kraft og formørket dets Liv i et Aartusinde. Vi har jo alle sammen følt os beroligede ved at se, hvordan den lange Bændelorm efterhaanden selv kvitterede nogle afdøde Led. Vi bildte os ind, at nu laa Uhyret i sine sidste Krampetrækninger, og saa betød det bare, at en ny Yngel